

ПЕРЕЦЬ

ВЕСЕЛА РЕСПУБЛІКА • № 9 вересень 2018

Анатолій ВАСИЛЕНКО

6 вересня 2018 року Верховна Рада України скасувала мораторій на експорт лісу-кругляка. Коментар «Перця» з приводу цього читайте на стор. 4.

— Ну як, сусіде, ти й зараз радієш експорту лісу-кругляка?!

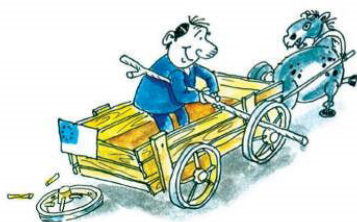

Володимир СОЛОНЬКО

– Що це з нашим Кошієм Безсмертним?
– Та помер з горя, бідолаха... Йому цього року в субсидії на опалення відмовили.

Ми горді тим, що з п'ятої колони,
Що маєм своє місце у строю.
Хоч в Україні зневажають нас мільйони,
Зате ми справу робимо свою.

Приспів:

**Ми – інші, ми, наче заноза.
Ми колесо п'яте до воза.
На рідній землі – чужаки,
У шкурах овечих – вовки.**

**Так, ми п'ята, ми – п'ята колона.
На марші бордово-червона.
У стрічках колорадо-смугастих,
Бо проросійські ми – каста.**

П'ятиколонівці, п'ятиколонівці,
Ми вже народились в червоній будьонівці.
Росли у шинелях від старшого брата.
І стала чужою нам батьківська хата.
Ми зрадили мову свою материнську,
Любили ми рідною мову чужинську.

Приспів.

Ми внуки, правнуки тих перших советів,
Що оглохли від залпів «Аврори».
Десятки вже років між цим і етім,
Точніш, за державним «забором».

Приспів.

Крокуєм навмисне не в ногу, не в ногу.
Не ми ж обирали для себе дорогу.
В нас свій православний Мойсей-поводир –
Рускій мір.

Приспів.

Ми з «міром» йдемо з нізвідки – в нікуди
По цілому світу – наші сліди.
Свята обітована наша земля –
На тищу верстов довкола Кремля.

Приспів.

Ми з п'ятої колони – ми центристи,
Советсько-ліві погляди у нас.
Гніздяться серед нас сепаратисти,
Сусіду ми здали в полон Донбас.

Приспів.

П'ЯТЕ КОЛЕСО ДО ВОЗА

СЛАВЕНЬ «П'ЯТОЇ КОЛОНИ»

І рускій мір, і рай у гумконвоях
Нам обіцяють окупанти привезти.
Поки що живемо у ізгоях,
Зате гібридні маєм паспорти.

Приспів.

П'ятиколонівці,
п'ятиколонівці,
п'ятиколонівці!
Ми вже народились в червоній будьонівці.
Росли у шинелях від старшого брата,
Стала чужою нам батьківська хата.

Ми зрадили мову свою материнську
І рідною звемо мову чужинську.
Ми свідомо крокуєм не в ногу, не в ногу,
Бо не ми обирали для себе дорогу.

В нас свій православний Мойсей-поводир –
Святий рускій мір.
Ми з ним йдемо нізвідкіль – в нікуди,
По світу усьому наші сліди.
А обітована наша земля –
На тищу верстов довкола Кремля.

Приспів.

В народі здавна кажуть справедливо –
Як вовка не годуй – ланцюг порве.
І як не пригощай сепаратиста пивом –
Підпалить дім, в якому сам живе.

Приспів.

Ми слово зробили гібридом-мечем,
Злобою щодня його точим.
Не ми підставляєм сусідам плече,
Зате підставляємо ноги охоче.

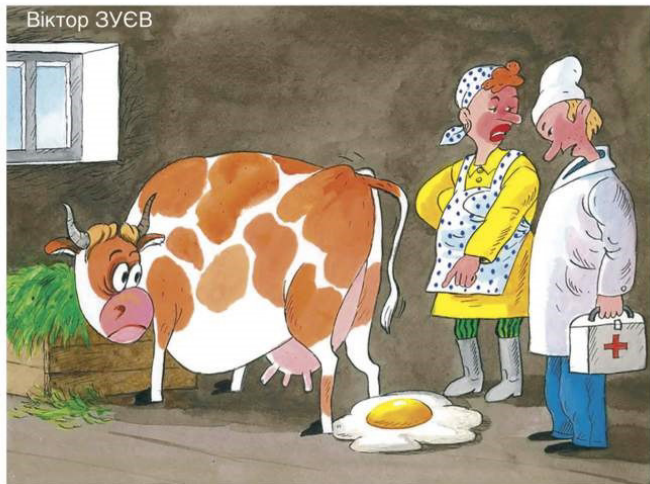
Приспів.

Штатний славетворець Аркадій МУЗИЧУК.

*Рекомендовано для виконання самодіяльними колективами на власну музику.

Віктор ЗУЄВ

Олег ГУЦОЛ

–Поки чоловік наклепав сапу, малий два десятка нових слів вивчив. Щоправда, не тих, що треба...

МІНІАТЮРИ ІЗ НАТУРИ

ПРАВДИ ВИСТАЧАЄ

Крикуни,
Борці за правду,
Розпинаєтесь дарма!
Правди нині вистачає –
Справедливості нема.

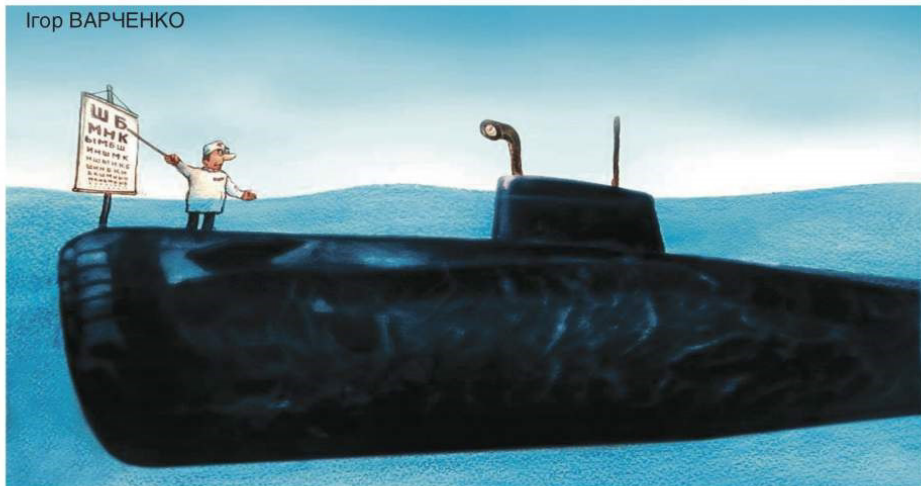
КОРДОН

У людей кордон,
Щоб чужаки не пхались,
А у нас – щоб свої...
Не порозбігались.

Олексій БОЙКО.

с. Піків Калинівського району
Вінницької області.

Ігор ВАРЧЕНКО

З гордістю заявляю читачам мого улюбленого журналу про те, що я водій з чималим стажем. Двадцять з гаком літ провів за кермом своєї малолітражки. І уявіть собі, не вляпався у жодну серйозну дорожню халепу. Навіть дружина у зв'язку з цим була заповажала і не так часто, як раніше, називала слабосилим інтелігентиком...

Що ж до всіляких шляхових дрібниць, то як же без них? Пригадую, повертався з недалекого відрядження додому й вирішив заскочити у продуктовий магазинчик (супермаркетів тоді ще не було) по хліб та дещо неваговите. Під'їхав, а перед бордюром, де хотів пригнутися, уже стоїть кілька автовок. Ну я й вирулив на тротуар: думаю, за кілька хвилин повернуся, ніхто й не помітить мого порушення правил.

А це таки ж було порушення. І уявіть: не встиг я вилізти з машини, глип – а він уже переді мною. Даїшник (це словечко похідне від ДАІ – Державтоінспекція). У своїй синій уніформі та зі смугастенькою паличкою в руці.

– Сержант Бараболя, – козирнув і тут же: – Порушуємо? Ваші документи!

Скінчилося лаконічним протоколом і штрафом. Щоправда, незначним...

До чого це я? А до того, що мало хто з тодішніх водіїв не лаяв даїшників. То давно

стало «притчею во язицех». Самокритично визнаю, що і я був не проти (зокрема й після згаданого випадку) проїхатися на їх адресу.

Часом нарікання мали якісь підстави, а часом були ось такенькими, слід прямо казати, надуманими.

Усенюк про всенюк,
або ж Будьмо здоровенькі!

Зате яким всеводійським тріумфуванням було зустрінуто перегодом одну з перших підписаних постанов (чи указів, а чи декретів, уже не пам'ятаю) новообраного Президента незалежної України – найроздемократичнішого з-поміж усіх, як він стверджував, демократів – про ліквідацію Державтоінспекції! Ця його акція дуже скидалася на здійснення особистої помсти комусь із даїшників за щось власноавтомобільне, вчинене чи самим майбутнім Президентом, чи кимось із його рідні, – те-

пер не дізнаєшся. Однак слід визнати, що скористався новообраний очільник держави своїм мандатом дуже ефективно. На всезагальну біду.

Тріумфування тривало недовго. Коли на наших до того ж препоганих шляхах-дорогах почали масово коїтися автобої без правил, тріумфатори стали приходити до тям.

А коли отямилися остаточно, їх, а також і весь наш добрий люд, охопив жах.

Те, що стало коїтися і коїться до сьогодні на українських дорогах, позбавлених контролю професіоналів, котрі наділені чіткими повноваженнями та як належить ті повноваження використовують, можна назвати лаконічно – бандитизм і смертобвиство.

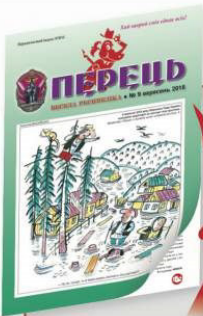
Ось тому я твердо вважаю: Державтоінспекцію України слід негайно відновити. У повному обсязі. І направити до неї на службу найкращих фахівців. Вони, безумовно, є. А разом треба розпочати підготовку нових кадрів, добираючи їх за належними діловими та моральними якостями.

На шляхах України, якими вони не є, мають нуртувати взаємоповага, дружба і радість. Але – не біда і не горе.

Сьогодні ж маємо суцільне горе...

Володимир ЧЕПІГА.

КОМЕНТАР З ПЕРЦЕМ

На тій, де бідні, бо дурні,
А чи на протилежній, –
Там, де розумні й незалежні?

***
Не винні ні сокира, ні пила,
Ні руки лісорубів.
У ваших голова причини зла,
Владодержці «любі».
Однокрилий птах
(І це знають усі)
Літати не гожий,
Карпати без гір і лісів
Жити не зможуть.

***
Дохазяйнуємось до того –
Зробить столів не буде з чого.
А ліжка купуватимем у того,
Кому дерева продали до того,
Звичайні дошки стануть дефіцитом
І будем їх шукать по всьому світу.

***
Не винні ні сокира, ні пила,
Ні руки лісорубів, –
У ваших голова причини зла,
Владодержці «любі»,
Причому в кубі.

***
Невже й таке чекає нас,
Що труни будуть із пластмас,
Хрести бетонні всюди?
О, схаменіться, люди!

Коментував
Марко НЕБАЙДУЖИЙ.

Володимир СОЛОНЬКО

Вже вересень у ліс забрів –
День знань сьогодні у Бобрів,
Тож на лінійку до озер
Іде з ціпком старий Бобер.
А там – не віриться очам –
Замість лінійки шум і гам,
Й посеред пишно вбраних лук
Вистрибує його онук.
– А свято ж де? – Бобер прорік.
– В нас не лінійка, в нас – пікнік!
Сміється раде онуча
І гра з директором в квача,
У шортах класний керівник
Смакує в колі медовик,
А математик потіша –
Вибрикує, немов лоша!

Перший дзвоник!

Навколо регіт і гульня,
Кричить Боброві Бобренья:
– Як, діду, весело! Дивись!
– А в нас не так було колись, –
Дивується старий. – Дзвінок...
– І квіти вчительці... Й урок...
Навчання – корінь то гіркий,
Зате солодкий плід який,
А школа – це усе нове,
Де перший день до праці зве.
І що ж я бачу? Аж упрів!
Чи ліс дурний, чи я здурів? –

Давно казав один мудрець:
Як розпочнеш – такий кінець.

Ольга ХАЛО.

м. Лубни
Полтавської області.

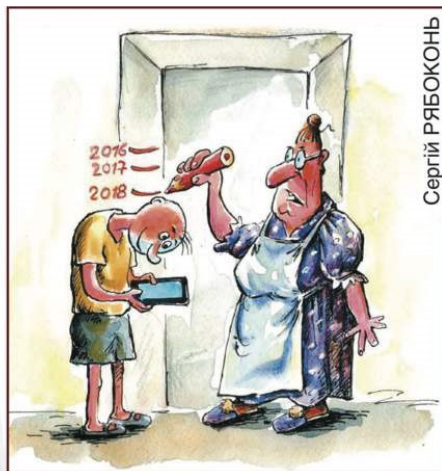
Олег ГУЦОЛ

ПРИНИШКА ДУМКИ

- * Чим більше наші судді помиляються, тим заможніше живуть.
- * Безвихідь – це коли у всіх кабінетах вам показують на двері.
- * Скільки демагога не вчи, йому завжди все ясно.
- * Якщо вам наступили на мозоль, не варто згадувати все людство.
- * Вихід є! Але вже й за нього беруть податок.

Сергій КОЛОМІЄЦЬ.
с. Христинівка на Черкащині.

Сергій РЯБОКОНЬ

У ЗАКОНІ

У Рівному центральний про- довольчий ринок аж кишить валютними мініяйлами. Проте на них не звертають жодної уваги поліцейські. Керівництво уж обласного управління захи- сту економіки на запити гро- мадських активістів відповідає традиційно: «Правопорушень не виявлено».

«Борітеся – поборете!» – Кобзар закликає.
Та на кожне горе те Духу не стає.
Сили і чиновницькі, Й правоохоронні,
Погляди по-змовницьки Туплять: – Все в законі.
Справи хтось «старателів» Має доглядати,

Щоб оберегати їх І зиск з того мати.
А хтось обіцянками Гострить зуби кутні,
Що змете атаками «П'ятачки» валютні.
А зло тєє слухає І брика по хаті,
Бо у носі муха є Й руки волохаті.

Люд же сподівасться,
Що цей шик минеться,
Що бруд вимітається,
Що мітла знайдеться,
Що разом з мініяйлами Виметуть в «параші»
Тих, що аномальними Роблять будні наші.

Юрій БЕРЕЗА.

Україномовній газеті «Запорізька правда» торік, 3 листопада, виповнилося сто років! Заснована в 1917-му як орган рада, вона пережила все, що могла: громадянську війну, воєнний комунізм, НЕП, індустріалізацію з колективізацією, сталінщину з берівищиною, хрущовщину з кукурудзою, брежнєвщину із психушками, гorbачовщину з розпадом Союзу... Не видавалася за всю історію тільки три роки – під час гітлерівської окупації.

За компартійних часів часопис мав тираж 110 тисяч примірників. Обласна рада, органом якої він є й донині, тоді й не думала про його закриття. А навіщо різати курку, котра несе золоті яйця? Понад 60 працівників редакції мали роботу й зарплату. Лівову частку перераховував колектив газети до обласного бюджету. За кошти видання побудували в 70-ті роки третій поверх Будинку преси (понад 900 квадратних метрів).

Усі роки – як компартійні, так й української незалежності – газета друкувала безплатно всі постанови облради, виступи її керівників та депутатів. Журналісти окремо заробляли рекламою собі на мізерній зарплаті (2015 року редактор відділу щомісяця отримував на руки 2000 гривень. Порівняймо цю зарплату із мінерською в 100 тисяч гривень).

Обрада платила друкерні за її послуги. Цим депутати часто й густо кололи очі керівникам газети, мовляв, без нас не проживете! Тоді журналісти взяли та й підсумували газету площу, що займали опубліковані офіційні документи та перемножили її на мінімальну ціну квадратного сантиметра реклами. І з'ясувалося, що вартість отих газетних послуг утричі вища, ніж плата за друкання часопису. Висновок дуже невтішний: обласна рада була величезним якщо не вампіром, то чиряком на тілі трудового колективу «Запорізької правди»!

Тому Закон про роздержавлення засобів масової інформації журналісти газети зустріли спокійно. Їм би слід було поспішити та встигнути все зробити у першому етапі реформування державних і комунальних ЗМІ. Та, на жаль, на той період видання опинилося під санкціями податкової: через порушення зі сплати податків із заробітної плати, яку допустила колишній головний бухгалтер газети, котра, до речі, й понині перебуває в розшуку, за рішенням суду були арештовані рахунки КП «Газета «Запорізька правда» Запорізької обласної ради. Це унеможливило участь у першому етапі роздержавлення. На загальних зборах трудового колективу редакції ухвалили рішення йти на реформування в другому етапі.

Минулого, 2017 року, аби друкувати свої повідомлення та іміджеві матеріали про депутатів (таке рішення ухвалила сесія облради), а також всю необхідну для оприлюднення інформацію від облдержадміністрації, обласна рада виділила на видання газети майже 811 тисяч гривень. За результатами 2017 року, газетної площі під ці матеріали ОДА та облрада вибрали втричі більше.

Єдиним розпорядником коштів є Департамент інформаційної діяльності та комунікацій з громадськістю Запорізької облдержадміністрації (керівник Леван Шишинашвілі), підпорядкований заступнику голови ОДА, депутату обласної ради й керівнику фракції політичної партії «Блок Петра Порошенка» Едуарду Гугніну. Саме за на-

казом пана Гугніна за друк газети із передбачених коштів виплатили лише 300 тисяч гривень.

Тобто видавничий будинок «Кераміст», який здійснював друк газети, недоотримав майже півмільйона гривень – на зарплати своїм працівникам, оплату податків, придбання сировини й матеріалів тощо. Цинізм і єзуїтство пана Гугніна не мають меж. Саме він намовив керівництво «Кераміста» подати на газету до суду. Остання, звичайно ж, суд прогнала. Хоча судити мали б саме чиновників обласної держадміністрації, котрі прикишили гроші, виділені з обласного бюджету.

Щодо доплати у найближчому майбутньому недодадених коштів, в ОДА повідомили, що гроші, передбачені рішенням сесії обласної ради на видання газети, вже витрачені на інші більш на-

Закон і дишло

НАВКОЛО ПРАВДИ

гальні потреби. Отже, йдеться, як бачимо, про нецілкове використання бюджетних коштів!

Зазвичай, якщо державне чи комунальне підприємство витратить хоча б копійку не за призначенням, його керівників обов'язково притягнуть до відповідальності, можливо, й кримінальної. Але так вчинять із директором і головбухом підприємства, установи чи закладу. А чиновникам із ОДА, як бачимо, поки що все сходить з рук. 511 тисяч гривень віддали хтосьна кому – і як з гусака вода!

Редакція газети підготувала всю документацію на роздержавлення видання. XXII сесія облради сьомого скликання розглянула це питання. Але для позитивного вирішення не вистачило всього двох депутатських голосів. Цікаво, що повним складом не голосувала фракція Блоку Петра Порошенка «Солідарність», яку очолює заступник голови облдержадміністрації Едуард Гугнін. Виникає запитання: хто, як не БПП, повинен виконувати Закон, ініційований та підписаний Президентом України Петром Порошенком? Невже вона в опозиції до свого керівника?!

Минуло кілька місяців. Редакція наполягла на включенні питання про реформування до порядку денного XXIII сесії – прихильники видання двічі пікетували обласну раду. Але з 84-х депутатів у складі облради за роздержавлення «Запорізької правди» проголосували тепер лише 24 обранці...

Депутат Артур Гатунок, котрий наразі видає власну російськомовну газету і, вочевидь, боїться конкуренції, відверто сказав: «Якщо «Запо-

різьку правду» роздержавимо, – вона потрапить у приватні руки разом із усім майном, що зараз має! А під час виборів працюватиме на інвестора». Отакісі сички врізав!

Якби ж то депутати хоч якийсь цікавилися газетою облради, то знали б, що комп'ютери там списані років десять тому... Шафи, столи й стільці «відпрацювали» вже по три-чотири десятиліття – також списані. Головним інвестором трудовий колектив видання вважає своїх читачів – жителів Запорізької області та працює тільки в їхніх інтересах. А з огляду на скрутну ситуацію, в якій нині вони перебувають, а отже, не мають достатніх коштів, щоб масово передплачувати видання, і почасти у складчину цілою вулицею, а буває й невеличким селом, купують один примірник і потім як дорожчизність передають його від родини до родини, бо прагнуть бути в курсі подій у регіоні й долучатися до прийняття управлінських рішень принаймні через свою газету, працівники «Запорізької правди» йдуть на великі жертви – заради життя газети дотують її власними зарплатами. Працюють як не на півставки, то на одну четверту. Робочий тиждень цих працівників складає два дні. Усі інші кадри – позаштатні, виконують роботу лише за мізерний гонорар. Дай, Боже, так жити кожному депутату, котрий не дає дихати журналістському колективу!

«Не пуцать!» – було гасло радянських компартійних органів. Його, як бачимо, чітко дотримується й досі переважна частина депутатів Запорізької облради. Сидять вони над газетою, як собаки на сіні, – сам не гам і колективу видання не дам! А Закон їм якщо не по цимбалах, то по барабану!

Ось так. Майже 101 рік тому в Олександрівську такі депутати створили цю газету. А тепер їхні нащадки вирішили вбити видання? Ніби гоголівський Тарас Бульба: «Я тебе породив, я тебе й уб'ю!» Бо Закон каже: як тільки до 31 грудня поточного року газету не роздержавлять – вона припинить існування. Кому це вигідно?

Звичайно ж, найбільше тим дядькам (а мо' й тіткам), які привласнили гроші, що виділила облрада на друк. Не буде газети – вмиють руки, мов Понтій Пілат, і житимуть спокійнісінько, без докору сумління (якщо воно в них є).

А варто знати: «Запорізька правда» – єдина українськомовна обласна газета в регіоні! Інші (їх багато десятків) – або двомовні, або російськомовні. Часопис цей, що висвітлює події на території поточного року газету не роздержавлять – вона припинить існування. Кому це вигідно? Звичайно ж, найбільше тим дядькам (а мо' й тіткам), які привласнили гроші, що виділила облрада на друк. Не буде газети – вмиють руки, мов Понтій Пілат, і житимуть спокійнісінько, без докору сумління (якщо воно в них є).

Що ж, почекаємо, коли славні охоронці української державності винесуть свій вердикт урядовому беззаконню. Аби тільки за цей час остаточно не загубити Правду, нашу, хоч і друковану, Запорізьку!

Пилип ЮРИК.

м. Запоріжжя.

ПОЛІТИЧНА КУХНЯ ПЕРЦЯ

РЕБАТІ І САЛАТІ

ТОЧНИЙ КРИТЕРІЙ

Зустрів виборець свого депутата та й каже:
— Пане депутате, газети пишуть, буцім ви «приватизували» великі державні цінності, за що вас слід віддати до суду. Чи правда це?
— Шановний добродію, якщо газети наслідують таке друкувати, то це означає, що чутки явно перебільшені. Приватизуй я насправді такі цінності, то газети й не писнули б.

ПРИНЦИП ПОНАД УСЕ

— Ми ні в якому разі не вступимо з вами в коаліцію, і не сподівайтесь!
— сказав голова однієї демократичної партії голові другої, не менш демократичної. — Ви ставите інтереси своєї партії вище інтересів народу, і в цьому наше принципове розходження.
— Ви добре знаєте, колего, що і ви, і я найвище ставимо свої особисті інтереси, але спробуй-но сказати про це партії, а тим більше — народу.

ТАЖКА ДУМА

— Про що це ви, колего, так задумалися? — запитав депутат депутата.
— Здріснув, знаєте, на ранковому засіданні і приснилося мені, буцім

Депутатська застольна... з Перцем

На мотив відомої пісні: «Гей, наливайте повні чари, Щоб через віncia лилося».

Гей, кнопкодави,
Будьмо здорові
І набираймося сили!
Щоби програми
Й гасла бредові
Ще раз народ обдурили!
Вип'ємо, хлопці,
Вип'єм молодці,
Вип'єм за наші мандати!
Будемо вірні
Партії й кнопці,
А непокірних — за ґрати!
Хто там сачуке?
Опозиційні?
Що вам замало налито?
Ми ж не у залі, колеги,
В сесійній,
Вип'ємо за спільне корито!
П'єм за офшори
На всьенкій планеті,
За фірми на них безіменні!
П'єм за «Рошени»,
«Ашани», «Фуршети»,
П'єм за «Великі кишені»!
Вип'єм за нас,

І за тих, і за «етіх»,
За годувальницю Раду!
Щоб дожили ми із нею
До смерті
Й внукам лишили у спадок!
Щоб наша Рада
Нас не цуралась —
Осиротієм без неї!
Недоторканність,
Щоб вічно зосталась,
Як і усі привілеї!
П'єм за здоров'ячко
Виборців наших!
Кажемо їм: «Чесне слово,
Ми не забули
Запитів ваших
Тож вибирайте нас знову!»
П'єм на коня,
Всі до дна і по повній,
Поки ми ще не у зоні!
П'ємо за газ, за трубу,
Одномовність,
За пацанів у законі!
Гей наливайте повні чари,
Щоб через щокі лилося.

— Знаю: ти депутат. То, може, час на роботу, сесія почалася
— Не хвилюйтесь, моя картка працює в залі. Де треба, за мене голосують.

— Щось ти, друже, вагу цього разу у відпустці набрав!
— Та альпінізмом займався! На вершину гори мене гвинтокрил доправляв, а вниз я підйомником до ресторану спускався.

— Заздрю вам! Ви на Сейшелах та Канарах відпочивали, а я плавати не вмію. Довелось чотири тижні в Червоному морі хлопатись!..

— Вітаю вас, колеги, із стовідсотковим відвідуванням! На порядку денному: підвищення заробітної плати депутатам удвічі!

ШОКОВІ «КОМПРЕСИ»

Що не уряд, то нові соціальні стреси: в реформістів больові шоківі «компреси».

Хоч обкрадений народ плаче — не радіє, світовий валютний Фонд коштів не жаліє.

А чиновний апарат грошки лопатить, в душі фондових порад на реформи тратить.

З Фонду часто «хребтолам» в Київ найджає і керуючим верхам робить нагоняї:

«Гроші в нас не дармові. Ви їх відпрацюйте. Поки злидарі живі — експериментуйте».

ЗАКОНОТВОРЦІ

Законотворці метикують під зору спритників кутом, закони множать і штампують, фасують вроздріб і гуртом.

Їх виголошують, мов тости, щоб всім сподобались на слух. Тузам за ними — жити просто, а решті — скніти, ледве дух.

РЕФОРМІСТСЬКА ЦИКЛІЧНІСТЬ

Прогрес не любить шарпанини, а в нас — реформи «щохвилини». Скінчить ще й першу не змогли, як у нову уже впрягли.

Леонід КУЦІЙ.

м. Вінниця.

У КУЛУРАХ І... НАВКОЛО

засідаємо ми в японському парламенті, де наш спікер пообіцяв нам усім по «Тойоті».
— Гм... А який стосунок має наш спікер до японського парламенту?
— Оце ж над цим я й думаю.

МІЖ НАМИ, КОЛЕГАМИ

Ідуть по вулиці чи то Цюріха, чи то Женеві два президенти і обидва не наші. От один не наш президент і питає другого не нашого президента:

— Скажіть, колего, як ви справляєтеся з кризовими ситуаціями в економіці?

— Я намагаюся просто не допустити їх, — відповів другий не наш президент.

— А коли, попри все, вони таки виникли?..

— Передовсім міняю кабінет міністрів, щоб заспокоїти людність, потім наполегливо проводжу відповідні реформи в економіці, фінансовій системі... А ви ж як? — поцікавився в свою чергу.

— Я підвищую ціни на товари першої необхідності, і народу стає не до кризи, — мудро відповів перший не наш президент.

Іван ВЛАСЕНКО.

Веселим олівцем малювали Анатолій ВАСИЛЕНКО, Володимир СОЛОНЬКО, Валерій ЧМИРЬОВ, а гострим співцем віршував та прозував Аркадій МУЗИЧУК.

Без секретів

Штрихи до політичних портретів:

словом і пензлем

Панові
Володимиру
Литвину

ПІДМОЧЕНІ СЛІДИ

На наукових стежинах
І політичних дорогах —
Його підмочені сліди.
Хоч не було іще такого,
Щоб мокрим він
виходив із води.

Микола Юрчишин

ПОВІСТЬ ГІБРИДНИХ ЛІТ

(Літопис чергового смиренного ченця
Кієво-Перчанського монастиря)

року 2018-го

Упертий, хоч черепком вуха ріж

Іван Дмитрович Лялькований та Феодосій Миколайович Часниченко — давні друзі, обое вже на пенсії, живуть, як кажуть, душа в душу. Все було гаразд у їхньому селі з доставкою преси, яку вони передплачують. Тому часто ділилися між собою новинами, бувало, обурювалися владою чи, навпаки, хвалили її. Залежно від того, якого коника вона викине в черговий раз.

Аж тут терпець геть урвався. У їхньому селі закрили поштове відділення, скоротили листонош і пресу доставляють пересувним транспортом раз на тиждень. Невдовзі пенсіонери дізналися: це особисто так розпорядився виконуючий обов'язки генерального директора «Укрпошти» Ігор Смілянський. Для експерименту обрав три райони Чернігівщини, а по суті, таке реформування затіяв по всій Україні.

Дехто намагався переконати Ігоря Юхимовича, що це до добра не призведе, але він виявився такий упертий, хоч черепком вуха ріж. Одним вухом почує — другим випустить.

А тим часом селяни, яких фактично позбавили поштових послуг, обурюються, газети втрачають передплатників, владі на місцях до всіх проблем додалася ще й поштова.

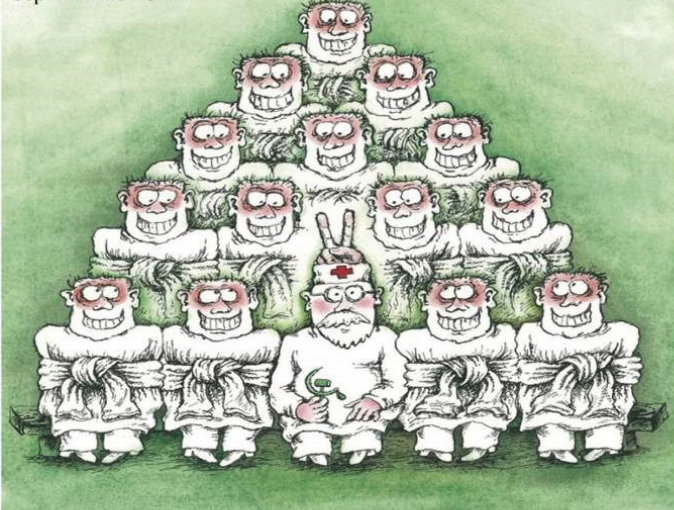
— Поштовий експеримент треба зупинити, ця реформа недолуга, — категоричні у своїх висновках чимало голів райдержадміністрацій та районних рад. Та пан Смілянський уперся, як баран у сіно. Мовляв, дарма верба, що груш нема! Аби зеленіла.

І знову ж таки, хто про Хому, а І. Смілянський про Ярему. Недавно на засіданні робочої групи керівник «Укрпошти» заявив, що доставка пенсій населенню нинішнього року завдала збитків на мільярд гривень. Поки що не відомо, як будуть йти справи далі, але новина стала ще одним неприємним сюрпризом для селян, більшість яких отримує пенсійні виплати саме через поштове відомство.

А тому Іван Лялькований та Феодосій Часниченко закликають односельців вийти на мітинг проти такого свавілля. Вони не вірять, що миролюбивий, але рішучий народ України не зможе приборкати якогось там горе-реформатора.

(Далі буде)

Сергій РЯБОКОНЬ

ДАВНІ ГОЛОСИ ПРО НОВІТНІ ЧАСИ

«Експерти налаштовані скептично, називаючи медичну реформу «набором декларацій та хаотично насліданих ідей». У великих містах до хорошого лікаря справді люди йтимуть. А що робити в селах? Сільська медицина взагалі винесена за рамки медичної реформи, адже компенсаційні механізми для лікарів у таких населених пунктах не прописані».

Марина Тішкова,
журналістка.

ЛІКАР ТА ЗДОРОВ'Я

Раз лікар в город одправлявся
І на полі з Здоров'ям пострічавсь:
— Відкіль ти? — з города. — Куди?
— В село служити:
Мені з тобою вдвох не жити!

Левко Боровиковський
(1806 — 1889).

Рубрику веде
Валентин ШУЛЬГА

КУСЮЧИ РЯДЖИ

З землі все вигрібати —

ми герої.
Хоч істина усім відома ця.
Немає у землі сировини такої,
Щоб мала початок

і не мала кінця.

Поки Україна буде
В полоні різних траншів,
Не діждемося ми, люди,
Незалежних реваншів.

Минеться скрута,
Як розірвем кредитні пуга.

Гібридизація, путнізація
Чи інші варіації.

Окрема кожна чи всі разом —
Одна і та ж зараза.

Назар КРУТИЙ.

м. Кривий Ріг.

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

- Так яка ж вона, як кажуть у народі, селяві?
- Якого кольору очі у звірящера?
- Чи можна вважати альбіносами «білих мух»?
- Який вік необхідно мати для виходу на пенсію дресирувальнику мамонтів?
- Чи обов'язкова наявність великих грудей для жінки з широкою душею?
- Як бути, якщо дозволяє закон, а не дозволяє мама?
- Чи варто відкидати версію про те, що Змій спокусив Єву бананом?
- Чи звертався хто-небудь до бюро знахідок за загубленою совістю?

м. Слов'янськ Донецької області.

ЗАПИТАННЯ РИБА

Зіновій ГАРТ.

— Лікарю, в цих окулярах я нічого не бачу!

Анатолій ВАСИЛЕНКО
ЧОРНО-БІЛІ
СЮЖЕТИ

— Хлопці, привітайте, я кинув непити!..

— Я тобі покажу, як боротися з пияцтвом!.. Ось дивись!..

По щучому велінню

Ця казка про те, як простий сільський хлопець Омелько-дурень царівну ушчув.

Червона Шапочка

Ця казка про те, як одна неповнолітня злочинниця, безпричинно приревнувавши

АНОТАЦІЇ

такого собі місцевого мешканця до своєї бабусі, у змові з озброєними сокирами лиходіями втрюх прикінчили особливо бузівірським способом громадянина, що страждав від голоду.

Золота рибка

Ця казка про те, як нехитра і немолода особа падає в тенета до здирниці, котра перебуває з нею в споріднених стосунках.

Григорій СТРИЛЕЦЬ.
м. Миколаїв.

Нісенітничка

Ідем лісом — ми ж герої
І вовків не боїмось!
Наче миша під мітлою,
На печі сидить хай хтось!
Лісу без вовків немає,
Й тут їх бачили кількох.
Та ми їх позагризаєм,
Як зустрінем, не дай Бог...
Ось вони!.. Легкі на спомин!..
Та й багацько ж як їх тут!..
Три... Чи два... Й не знають, хто ми,
Бо кобилу вже гризуть!..
Щоб пропасниці їх била!
Хвіст щоб кожному обліз! —
Вони ж з'їли в нас кобилу,
Ще й хотіли з'їсти віз!
Ікла скалили, гарчали,
Та злякались нас вони.
Бо ми з воза так кричали,
Аж намокли в нас штани!
Відчайдушні ми і сміли!
Ну хіба ж ми не орли?! —
Хоч вовки кобилу й з'їли,
Ми ж їм воза не дали!

Іван ШАБЛІЙ.

м. Київ.

Їжте сало, дівчата кохані,
Їжте сало і вдень, і вночі —
За столом, на столі, на дивані,
На землі, на траві, на печі.
Їжте сало в обід на роботі.
Їжте вдома і десь по кущах.
На паркані, на призьбі, на плоті,
У лісах, у полях, у степах.
Їжте сало із хлібом і м'ясом.
Із цибулькою і часником.
Їжте сало з кілочком ковбасним.
Із капустою і буряком.
Їжте сало з борщем і беконом,
З галушками, яйцем, холодцем.
Із гірчицею, оцетом, хроном.
Із телям, козеням, баранцем.
Їжте сало з курчатком на грилі.
Із картоплею, рибою теж,
Їжте сало із яблучком спілим
І варенням полийте без меж.
Їжте сало із салом і смальцем,
З мармеладом, повидлом, медом.
Як не лізе — проштовхуйте пальцем
І згущеним мастить молоком.
Їжте сало і будьте рум'яні —
Нам не треба худющих драбин:
Білолицих, кістлявих, поганих.
Сухоребрих, цибатих шкапин.
Нам потрібні дівчата здорові,
Неосяжно-безмежно-п'янкі,
Наче зіплені з сала і крові,
Оksamитно-пухкенько-м'які.
Нам потрібні дебели, мордаті,
Без сухот, анемії!..
Повновиді, цицькаті. попкаті.
Щоб могли народити козаків.
Будьте добрі, міцні і багаті
І врятуйте Вітчизну з імли!
Їжте сало. Та хоч в шоколаді,
Аби тільки гарненькі були.

Гнат ГОЛКА.

м. Луцьк.

Олер ГУЦОЛ

— Микола такий довірливий —
сінюптки сьогодні
зливу обіцяли.

Валерій ЧИМРЬОВ

...Жила-була собі на світі Зелена Бананова Республіка (скорочено — ЗБР), навіть своє телебачення мала. Аналогове. До найвищої пальми прилаштували телепередавач і десятиліттями транслювали громадянам свої бананові новини. Та якось влада Республіки вирішила: досить! Треба робити, як у цивілізованім світі, цифрове телебачення. І доручила впровадити цей цивілізаційний проєкт фірмі «Зеонбанан». Оскільки фірма отримала ринок цифрового ТБ одна, тож, як і личить монополісту, нашивидируч вцепила на кілька пальмах свої передавачі, доповіла владі, що охопила новим ТБ 95 відсотків території, та й стала чекати неабияких прибутків.

А з 1 вересня року Зеленої Мавпи влада Республіки, попередивши про це аборигенів, вимкнула аналогове телемовлення. Попереджені країни швидко розкупили північні для прийому цифрового сигналу і спокійно чекали дня «Х». Купили тюнер і жителя села Гниля Пальма Носорога Леопардіна. За 600 бананчиків, між іншим. Підключила згідно з інструкцією. Але тільки-но зазвучало надворі 1-ше число — телеекран згас. І це на 124-й серії телесеріалу «Дика Слонох». Та грець з ним, із серіалом — 600 бананчиків по-то!

Зателефонувала пані Носорога в «Зеонбанан» — а ті її запевняли, що сигнал в Гниль Пальми є. Тюнер сигнал вперто не приймав, то й поїхала пані Леопардіна здавати його, щоб хоч гроші повернути. Проте в магазині довго козмилися. Та не на ту натрапили! Пані Леопардіна була з тих, що і Слона на бігу зупинити, і пальму голими руками викорчує. І вона закричала голосом звучним, що аж із сусідньої пальми всі банани осипалися: «О, Всевишній!» І злякалися пані Носорогу, і гроші їй таки повернули. Воно й не дивно: від цих слів у спецслужбовців усього світу мокріють шарпетки.

На цій історії, власне, можна було б поставити і крапку... Якби на світ Божий не випулила ще одна історія, але вже в країні цілком цивілізованій.

Жителям Капустинців Чортківського району Тернопільської області, що в Україні, пощастило трішки менше, ніж аборигенам уже згаданої нами ЗБР, бо з 1 вересня ц. р. в Україні теж пройшов перехід на цифрове ТБ. І, як заповіла фірма «Зеонбуд», відповідальна за впровадження цифрового ТБ (за дивним збігом обставин — теж монополіст), сигнал точно є. Жителі села повірили і купили тюнери (вартістю до 650 гривень, між іншим), а сигналу нема. Про що і розповіли моїй знайомій — журналістці шанованій в області газети «Вільне життя плюс» пані Л. Костишин.

І тепер люди зависли між двох пальм: ні сигналу, ні грошей за тюнер. Я дуже сподіваюся, що для вирішення своїх про-

блем їм принаймні не доведеться викупувати оті всім «шановані» слова, які використала пані Носорога.

Аналогове, прощай!..

обіцяє побудувати свій передавач у Борщіві, але це вилами по воді писано, бо стратегія монополіста розрахована лише на міста з кількістю жителів у 50000 осіб. Справа цілком зрозуміла: монополіст збере лише ласі шматки, а решта населення йому — до лампочки. От невідгідно монополісту — і все.

Проте в такій ситуації винен не лише монополіст та влада, яка цього монополіста призначила. Винні всі ми, бо ніяк не хочемо перетворитися з посполитого, об якого всі витирають ноги, на громадянина, якого поважають. Грець із ним, тим телебаченням, скільки віків без нього люди жили і далі проживуть. А ви знаєте, що в Києві нема жодної ампули вакцин проти сказу і правця, і лише з тієї причини, що МОЗ України доручило закупити їх заводи монополітної структури при ООН? А ті не поспішають їх завозити (гроші ж Україна переказала, поспішати нікуди). А це дві смертельні хвороби, які через велику кількість бездомних собак у Києві та жалювну забрудненість пісочниць загрожують столичним малцям значно більше, ніж в лукумо селі. Де голоси молодих батьків? Що, в одній з трьох найділолюбніших, за висновком ООН, країн світу встигли домолюбити дітей чи вже настільки опосполитилися, що не думають наперед, як біди запобігти, замість того, щоб героїчно долати ті наслідки згодом? Але на протест виходять громадяни, а посполитого з дивана у неділю зсунеш хіба що у пивбар, але не на захист своїх дітей. Дупи від пива заважкими стали, чи що?

От і живемо в країні, де і влада, і посполитий живуть без права і будь-яких правил. І поступово перетворюють Україну в забутий Богом бананову республіку. Шоправда, банани у ній не ростуть...

м. Підгайці Тернопільської області.

Ярослав БОРИСУК

На книжкову полицю УСМІШКИ З НОВОЇ КНИЖКИ ВИКУПЛА, ВИКОПАЛА, ВИКУПАЛА

— Де ти, Галю, знайшла першого чоловіка?
— Я його викупила.
— У кого?
— В його дружини за сто доларів.
— А другого коханого де взяла?
— Цього викопала.
— Це ж звідкіль?
— У піщаному кар'єрі піском присипало.
— А третього де дістала?
— Теперішнього дідка викупила.
— Яким чином?
— Лежав п'яний у багні. Притягнула додому, вимила, побирила, одягла, хай буде кашкет у хаті.

БОСИЙ

— Іване, я чув, що ти в лазні вилив на Петра Босого тазик гарячої води?
— Так, Миколо, це правда.
— І навіщо?
— Він завжди сповнений гонору, що босому вода не страшна.

СТРАШНО

— Василю Семеновичу, чув, що ви займаєтеся самолікуванням?
— Так, фототерапією.
— Чому ж лікарів оминаєте?
— Ви знаєте, Петре Івановичу, як подумаю, який я інженер, то й до лікарня страшно йти.

СУМНІВ

— Іване, куди йдеш?
— До психіатра на консультацію.
— А що сталося?
— У час світової кризи мені почало подобатися життя.

НАТОЛОВИНУ ЩАСЛИВА

— Марійко, ти щаслива за Степаном?
— Наполовину.
— Як це зрозуміти?
— Степан великий ледар, але зажди говорить мені нічні слова.

ДОВГІЙ ПОРОЖНЯК

— Настю, чому ти свого чоловіка називаєш довгим порожняком?

— От біда!.. Ще п'ятсот мільйонів доларів витрати на ремонт дороги!..

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Тому, що під час розмови він має довгого язика, за столом — довгі руки, а тікаючи від роботи — довгі ноги. До того ж у нього — ні розуму, ні душі...

ЗДАЛА

— Олю, ти здала екзамен у університеті?
— Здала.
— На скільки?
— На сто баксів.

РАДІСТЬ

— Петрику любий, ти не забув, що у моєї мами завтра день народження?
— Хай йому дідько, як рік швидко пролетів!

ЗАКОН І СПОКУСА

— Куме, ви казали, що добре знаєте закони?
— Це правда.
— Чому ж тоді скачете в гречку?
— Знання закону, куме, не звільняє від спокуси.

МАКІЯЖ

— Тату, що таке макіяж?
— Це, Васильку, сільце, на яке ловляться божовільні чоловіки.

КАЗКАР

— Мамо, хто складає казки?
— П'яні татусі. Олю, які приходять додому під ранок.

КЛАСИК

— Тату, мене в школі прозвали класиком, залишивши на другий рік у десятому класі.
— Петю, я тобі завжди наголошу, що потрібні закусувати, а не закурювати. Пий, не затримуй чарку.

Микола КАЩУК

— Купив лупу, аби можна було вилупитися на всі мелючі жізні.
Зі свідчення

— Собака як людина, бреше не тому, що злий, а тому, що його не розуміють.
З учнівського твору

— Аби працювати двірником, треба подружитися з совком.
З учнівського твору

— Молодий чоловік похилої статури.
З учнівського твору

— У вулику роятся працюваті бджоли, в голові шершня роятся солодкі думки.
З учнівського твору

— Шеф не може у фірмі порядку навести, він наводить жах.
З скарги

Стращає перо
не вусака...

— Багато хто все робить під себе, от хоча б депутати роблять під себе статті.
З виступу на мітингу

— Все в світі відносне, от ми, наприклад, відносимось до несунів.
Зі свідчення

— Є люди, з яких можна брати приклад або хабара, а є й такі, з яких воше нічого, крім матюків...
Зі свідчення

— Думка свиснути закаралась взаді, а от чесно змакловати стукнуло в лоб аж в кепезе.
Зі свідчення

— Битися бився, але руки тримав при собі, тому мене ніхто за руку не зловив.
Зі свідчення

Цього року город нагородив сім'ю рясним неврожаєм.
Із учнівського твору

Продала корову, бо не я її, а вона мене роками доїла.
Зі свідчення

Зі своїм «Ланосом» я вже давно на ти, а от із дорожньою поліцією я змушений придурюватися.
Із пояснення

Флоріан БОДНАР

м. Чернівці.

Сергій СЕМЕНДІЄВ

— Ти тільки-но поглянь, як в Україні вони швидко поглядшали!..

ФЕДІР МАКІВЧУК ЯК ПОКІНЧИЛИ З ПОРІДДЯМ ШАЙТАНА

Східна легенда

В однім королівстві процвітала анонімщина. Вона породжувала в країні нездорову атмосферу взаємної підозри і недовіря, сіяла міжусобиці і роздори. Дійшло до того, що анонімки почали писати на самого короля.

Не витримав король, спалахнув благородним королівським гнівом.

— Я покінчу з цим чорним поріддям шайтана! — крикнув у гнів своїм благородним король і видав грізний маніфест, у якому наказав міністрові двора, усім правителям провінцій, усім канцеляріям королівства спалювати анонімні листи, не читаючи їх.

По всьому королівстві запалали кострища з анонімок, але анонімщина не припинялася.

Ще дужче розшаленів король і наказав скликати раду наймудріших мудреців королівства свого.

— Порадьте мені, о наймудріші із мудрих, як покінчити з анонімщиною? — спитав Король мудреців.

Піднявся один старий-старий мудрець і сказав:

— Відрубати пальці правої руки всім анонімщикам, і я запевняю, о мій повелителю, що анонімщини настане кінець.

По всьому королівстві почали ловити анонімщиків, рубали їм пальці на правій руці, але анонімщина не припинялася.

Король місця собі не знаходив. Він звелів ще раз скликати раду наймудріших.

— О наймудріші із мудрих! — говорить король. — Порадьте, що далі робити. Рубаємо пальці, аж гай гуде, а анонімщина не припиняється.

Піднявся другий мудрець і радить:

— Рубати анонімщикам обидві руки по самісінькі лікті. Інакше чорного поріддям шайтана ти не збореш, о наш повелителю!

По всьому королівству засвітлилися сокири, руки летіли, як дровиначчя, але анонімщина не припинялася.

Місця собі не знаходить король, раду наймудріших мудреців утретє скликає.

— Так що ж ще робити, о наймудріші із мудрих? Руки рубаємо, аж гай гуде, а анонімщина не припиняється!

Піднявся тут ще один мудрець, старенький, маленький, біла борода аж по коліна, і каже королю:

— Звели, о наш повелителю, одрізати вуха всім тим, хто анонімщиків слухає.

І що ви гадаєте? Минув місяць — і анонімщину ніби верблюд язиком злизав. Ніби й не було її!

А переповів я цю давню легенду зовсім не для того, щоб давати комусь практичні рекомендації на сьогоднішній день. Я згадав про неї просто тому, що сам не люблю анонімщини.

ЮРІЙ ПРОКОПЕНКО

ІНІЦІАТИВА

Після тривалих спостережень за деякими своїми приятелями по роботі я зробив висновок: чекати, поки тебе помітять, — нерационально. Можна просто не дочекатися. Тому я і вирішив заявити про себе сам. Причому заявити на весь голос.

— Товариші, — сказав я ось я з трибуни профспілкових зборів. — Беру зобов'язання так клеїти підшови, щоб вони протягом місяця не відтіпали.

Хтось невпевнено плеснув у долоні. І ось уже весь зал аплодував мені.

— Сміливець! — неслося із залу,

— Відчайдушна людина!

Багатотиражна газета на першій сторінці надрукувала моє фото під рубрикою «На них рівняти крок», а директор видав мені персональну премію.

Коли шум навколо мого почину трохи вщух, я на чергових профспілкових зборах знову піднявся на трибуну і заявив:

— Товариші, оце вирішив виступити ініціатором ще одного почину.

Запала глибока тиша. Навіть головбук на мить перестав шморгати носом.

— Усі ми знаємо, — сказав я, — що в черевиках, які ми випускаємо, лівий підбор більший правого. Зобов'язуюся випускати черевики виключно з однаковими підборами.

Зал вибухнув овацією. І наступного ж дня наша багатотиражна газета присвятила мені нарис, а директор разом з головою фабкому включили мене в список на позачергове одержання трикімнатної квартири.

З нетерпінням я чекав наступних проф-

ВЕРЕСНЕВИЙ ТРИПТИХ

спілкових зборів. Не встиг головуєчий ознайомити присутніх з порядком денним, як я вже був на трибуні.

— Друзі, — кажу, — скільки реклаमाцій одержує наше підприємство, і лише тому, що в черевиках, які ми виготовляємо, прямо з устілок стирчать цвяхи. Так от, девіз мого нового почину такий — «Жодної подрапини на носі споживача!».

Почин зустрів бурхливе схвалення колективу. Поступово усі звикли, що на кожних зборах я виступав з черговим почином. Навіть питали в коридорі:

— Ну, а що сьогодні?

— Сюрприз, — багатозначно посміхався я.

І справді, те, що я пропонував, усіх приголомшувало.

— Товариші, — звертаюся до присутніх, — ми ж з вами осіннє взуття випускаємо. Навіщо ж в осінніх черевиках носки оздоблювати дірочками? Це для літніх вентиляція потрібна, а в осінніх — навпаки: ногу від дощу захищати треба.

— Логічно! Правильно! Треба підтримати!

— чулося із залу.

Кожен мій почин підхоплювали на льоту. Я вже не чекав профспілкових зборів, а про черговий свій почин оголошував по місцевому радіомовленню.

Звичайно, популярність моя ширилася з кожним почином.

Та раптом нас відвідав якийсь поважний чоловік з профради. І став привселюдно паплюжити мої починання.

— Двадцять один почин на вашій фабриці спрямовано на боротьбу за якість осінніх черевиків, — незадоволено мовив він, — а черевики як були суцільним браком, так і залишилися.

Усі подивилися на мене. Авторитет мій захитався і, ніким не підтриманий, міг ось-ось упасти. Я вибіг на трибуну і, перебивши промовця, вигукнув:

— Товариші! Пропоную новий почин!

Сотні очей прикипіли до мене. А представник профради скептично посміхнувся. Та за хвилину йому довелося разом з усім залом аплодувати мені. Я сказав:

— Стаю ініціатором нового почину — усі почини доводити до кінця, а не кидати їх на півдорозі, як це подекуди ще трапляється.

ДОБРЯЧКИ

Живуть на світі милі дяді: вони завжди вам дуже раді, коли такого на посаді зустрінете притомно, — він вас і вислухає чемно, і усміхнеться вам приємно, і ви щасливі: «Недаремно приходив на прийом!»

Як десь та щось — не по закону, вони при вас по телефону, суворого прибравши тону, подзвонять куди слід, Мовляв, ану там розберіться, мовляв, куди воно годиться!

ВАСИЛЬ ШУКАЙЛО (Владислав БОЙКО)

І взагалі мені дивиться, бо матимете біди...

І вибігаєте від дяді ви задоволені і раді: все, що стояло на заваді, вже не страшно для вас. Кортить співати і сміятися: тепер, мовляв, чого боятися? Пообіцяли ж розібратися! Але минає час —

і ви йдете до дяді знову на чергову сумну розмову, — бо ж тяганину паперову підлеглі розвели! І знов у дяді тон твердіє: — Ах, бюрократи! Лиходії!.. І знов душа у вас радіє: ура! Перемогли!

Але — гай-гай до перемоги... Іще зазнаєте тривоги, Іще вас попоносять ноги до дяді-добрячка. Іще він вам наобіцяє, іще підлеглих пополає, — і казочка кінця не має... Про білого бичка!

Оксамитовий сезон

SMSки із курорту

Вже через тиждень після того, як поруч поселилася нова сім'я, ми з дружиною дійшли висновку, що цього разу нам таки пощастило. Петро Іванович і Марія Петрівна обоє ввічливі й освічені люди. Розмовляти з ними — справжня насолода.

Минув місяць, і ми з сусідами здружилися ще ближче. Життя наше мовби потекло в єдиному руслі. Чи то клопоти, чи розваги — все стало спільним. Нездарма мешканці під'їзду мали нас за близьких родичів.

Тому я аж ніяк не здивувався, коли одного вечора до нас завітав Петро Іванович і поклав на стіл ключі од своєї квартири.

— Ми з Марійкою їдемо відпочивати. Оце сьогодні придбав у турагентстві путівку на Чорне море, — перед моїм носом зашелестіли два блискучі папірці, від яких повалився запах моря. З цими словами Петро Іванович міцно обняв мене за плечі і прилип до моєї спінтілої щоки. — Відтепер ви у нашій квартирі повний господар. Довіряю, як найближчій людині, як братові!

Ми зовсім розчулилися.

Потім навідалася Марія Петрівна. Не знаю, про що вона говорила з моєю дружиною, двері на кухню були зачинені, але обидві теж вийшли з мокрими очима.

Тимчасова розлука. Але як глибоко ми її переживали. Незабаром прилетіла перша есесемка з дороги. «Наш електро-воз вперед летить. Цілуємо. Петро, Марія».

Прочитавши, ми сумно переглянулися. Не хотілося вірити, що два тижні не будемо їх бачити, не будемо чути їх голосу.

Нарешті через три дні надійшла довгождана друга звістка. На серці відлягло. Скупий на слово мобільник повідомив, що подружжя влаштувалось добре і вже почало приймати сонячні ванни.

— Хоча б не перегрілися без звички, а то, пам'ятаю, у нас на роботі... — дружина схлипнула... У мене теж застеміло серце.

Третє повідомлення застало мою Галину в трамваї. В її очах зарябив до болю знайомий почерк: «Любі наші Юрію Олексійовичу і Галино Максимівно! Кожного ранку влаштувалось добре і вже почало приймати сонячні ванни. Цілуємо. Петро, Марія». І приписка. «До вас буде невеличке прохання: коли не важко, викличте додому майстра або самі здайте у ремонт наш телевізор. Саме в день нашого від'їзду в ньому щось згоріло. Квитанцію збережіть».

Як тільки моя Галинка передала мені зміст третьої есесемки, я побіг ловити таксі. Хотілося якнайскоріше виконати прохання друга-сусіда.

Телевізор відремонтували швидко і, як засвідчувала квитанція, з повною гарантією. Радощам нашим не було меж.

Тоді ж, надвечір, прибуло нове повідомлення, у якому Марія Петрівна розповідала про красу Чорного моря. Лише після «постскрипту» трішечки прогля-

нули буденні справи. «Дорога моя Галино Максимівно! Я так поспішала, що не встигла випрати постільну білизну — дуже прошу виручити. Інакше... Інакше не матимемо на чому виспатися з дороги. До речі, пральна машина щось забарахлила, то, мабуть, і її непогано було б віддати в ремонт. Наперед дякую. Цілую. Твоя Марія».

Дружина невимовно зраділа: нарешті й вона надасть сусідам практичну допомогу. Після четвертої звістки я поніс ремонтувати взуття сусідів, а моя дружина взялася консервувати абрикоси, персики та інші смачні фрукти.

П'яте повідомлення коштувало мені цілої зарплати. Бо в Петра Івановича висів чималий борг по кредиту. Про це йому нагадав оператор банку.

Вранці у суботу, яку ми облюбували для прогулянок на природу, нас розбудив мобільник. Від несподіванки серця наші закалатали... Той день нам довелося провести на сусідовій дачі. Галина длубалася на грядках полуниці, а я до обіду поливав дерева, клумби і город. Опісля, так-сяк перекусивши, взявся лагодити покрівлю ганку, що скидалася швидше на решето, ніж на дах.

Повернулися десь опівночі. Надмірна втома не давала заснути, але усвідомлення з честю виконаного обов'язку втішало нас і додавало сил. І ми з нетерпінням чекали нових звісток. І вони не забарилися. На цей раз ми дізналися, що відразу після повернення наші сусіди справляють новосілля. І ми з дружиною будемо там найпочеснішими гостями. Уважно вивчивши перелік доручень, ми розподілили обов'язки. Я з гордістю взявся за найважче — ремонт квартири. І щоб упоратися в стислі строки та на високому рівні, відпросився на тиждень з роботи за свій рахунок.

Найскладніше завдання було дочекатися з митного складу дубовий паркет. Довелося використати всі наявні зв'язки, аби його звідти пошвидше виштовхнути. Зате квартира — як лялька. Куди наші! Ба, я навіть виявив ініціативу — поновив сусідам меблі. Більше того, біля сусідової шафи аж напрошувався примоститися коричневий модерний стільчик. То я... за згодою дружини виніс його із нашої вітальні. Річ недавно куплена — і подарунком назвати можна. А щодо підставки до великого вазона, то за цим теж справа не стала, аби тільки, як кажуть, гроші були, а товару цього прорва...

Не відстала в ініціативі і моя Галина. Порадившись із дизайнером, вона почепила на вікна нові фіранки. До гурту віднесли і свій кухонний сервіз.

Через два дні Петро Іванович і Марія Петрівна повертаються з відпочинку. Я вже уявляю їх засмагли з вітальним усміхом обличчя.

Сьогодні вранці принесли телеграму: Петро Іванович і Марія Петрівна залишаються ще на два тижні... І ніякого доручення. Аж сумно.

Аркадій МУЗИЧУК.

MI-NI-MI-NI-MINI

Не проста загадка —
Є в неподадка.

***

На Совські ставки
подалися совки.

***

Ні сіло, ні впало —
Щастя перепало.

***

З валізою летить Кажан:
«Куди це ти?»
«До парижан!»

***

Візьмемо пива, бочку гасу,
Ковбаси та ескімо,
Створимо Машину Часу
І кудись дременемо...

***

Ген, пливе Морська Свиня —
В морі хвилі обгана.
Не страшить її стихія,
У свині своя гуляня.

Дмитро ШУПТА.

м. Одеса.

Олександр ДУБОВСЬКИЙ

Сторінку для дітей веде Олексій КОХАН

У ЛІСОЧКУ НА РИНОЧКУ

Влаштували між ялинок
Звірі, птахи в лісі ринок.

Продавали, купували,
Що за літечко надбали.

На пеньочках, на травиці
Все розклали, як годиться.

Ось питає сойка білку:
– В тебе жолуді по скільки?

– Я даю їх на обмін –
Жолудь за горіх один.

Заєць дістає торбину:
– Куплю свіжу капустину!

Куплю моркву й бурячок
Для маленьких діточок!

– Не кричи так. Ти ж не в полі,
Галасу і так доволі.

– Прошу вибачення, лиско! –
Уклонився заєць низько.

– Є зерно пшениці, жита,
Набирав я цього літа! –

Із пенька ховрах гукає.
Налетіла птахів зграя.

Через мить мішок зерна
Розкупили аж до дна.

Трохи далі, слово в слово,
Я почув таку розмову:

– Ти ніде не бачив меду? –
Питав вовчика ведмедик.

– Ти потрапив не туди –
На бджолиний ринок йди.

– Я і сам це добре знаю.
Мене бджоли там кусають.

Лось з косулею на ринок
Привезли пахуче сіно.

В черзі до кота за салом
Мишок п'ятеро стояло.

Торгував кістками пес,
Коник купував овес.

Не стояв ніхто без діла –
Торгували швидко, вміло.

За які, цікаво, гроші?
Запитання це хороше.

Буде відповідь той знати,
Кому вдасться побувати
На риночку у лісочку.

Аркадій МУЗИЧУК.

БОСА ГОЛОВА

Запитала в татка свого
Мала донька Зося:
– Чому в тебе на голівці
Не росте волосся?

– А це тому, – батько каже,
Почухавши носа, –
Що у мене вже давненько
Ця голівка боса.

Доня довго не думала,
На ослинчик сіла.
І татусеві своєму
Таке відповіла:

– Ти мене, щоб я взувалась,
Не один раз лаєш.
А чому це ти голівку
Свою не взуваєш?

Микола ЮРЧИШИН.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Микола Пасічник

РІЖТЕ СЬОГОДНІ

Каже лікар санітару:
— В мене у палаті
Дід лежить, який не може
Навіть гривні дати.
В нього дуб росте удома
На краю городу,
Пропонує того дуба
Як винагороду.
То ти зараз їдь з шофером
До городу діда,
Ріжте дерево швиденько,
Потім я під'їду.
Санітар скривився: — Може,
Завтра зробим справу,
Бо мене сьогодні Люба
Кликала на каву?
— Ні. Сьогодні ріжте, хлопці.
Переб'ється Люба.
Дід до завтра, я так бачу,
Сам уріже дуба.

Олександр Височанський

ПОБРЕХЕНЬКА

«Україна — наша мати...» —
Дід почув таке колись.
Так народні депутати
У любові їй клялись.
Побрехеньку цю крилату
Дід сприймати не хотів.
«За таку, як в них, зарплату,
Люблять навіть ворогів».

ТРИНДИРИЧКИ

«Вдосконалитись пора...» —
Якось каже чин до чина.

Вже ввели б день хабара,
Та беруть його щоднини.
Прости нас, Всевишній,
За нашу ментальність.
Хоч любимо ближніх,
Та сватаєм дальніх.

Валентина Степаненко

НЕ ВСІМ ОДНАКОВО

Для журби нема причини,
Вабить вивіска «Корчма».
Рівно йдуть туди мужчини,
Звідти — падають сторчма.
Вдома стрінуть їх дружини.
Ой, важкий у них тягар!

Так, жінкам: кому жоржини,
А кому — лиш перегар.

Віктор Цимбал

ДАЙТЕ ПРИКУРИТИ

Стоїть якесь хитається,
Чи дівча, чи хлопчик?
Джинси ледве тримаються,
Сповзли аж на копчик.
Стоїть, зиркає довкола,
Сухе, наче шкварка,
В одній руці з ромом «Кола»,
У другій — цигарка.
Підкотилось їще одне
Непевної статі,
Таке саме голопупе
Й обоє патлаті.
Правда, схоже на дівчину,
Бо має спідницю,
Але таку підстріляну,

*У нас у гостях —
Вінницький курінь
гумористів імені
Степана Руданського*

Що видно сидниці.
Смокчуть «Колу» і цигарку,
Аж із диму хмари,
Відірвались вони зранку,
Не пішли на пари.
А батьки ж за них платили,
Щоб вони учились,
Не пили і не палили,
Та не волочились.
Що з них виросте із часом?
Як планують жити?
Де той батько з добрим пасом,
Щоб дав прикурити?!

Петро Щербань

РИТОРИЧНЕ ЗАПИТАННЯ

Пізно ввечері додому
Боксер повертався,
Несподівано бандитам
У руки попався.
— Ну, знімай мерщій годинник! —
Йому наказали,
Та й, не стягившись,
на землю каменем упали.
Видно, що не спромоглися
Сил розрахувати,
І як тільки підвелися —
Почали втікати.
А боксер розвів руками
Та й давай гукати:
— То кому ж я цей годинник
Маю віддавати?

Володимир СОЛОНЬКО

Василь Якимчук

ХОРОБРИЙ МИСЛИВЕЦЬ

З полювання Яків йшов.
Ось село вже близько.
Біля нього наздогнав
Якова Онисько,
Що в руках зайча тримав.
— Жирний! — похвалився.
— Я «товар» такий не брав. —
Яків аж скривився. —
Бо ходив на сікача.
Це тобі не жарти. —
Він рушницю зняв з плеча:
— Розповісти варто...
Тільки я забрів у ліс,
Нашоросив вуха.
За спиною раптом: трісь! —
Пре кабан щодуху.
Здоровенний, мов теля.
Ще й сліпий на око.
Суне прямо, але я
Став, назад — ні кроку.
Він підбіг, нюхнув мене,
Затрусивсь всім тілом.
І тоді як дремене —
аж зашелестіло.

Має щастя, що чкурнув —
І живим зостався.
Одного лиш не збагну:
Чого він злякався?
— Втік чому, не знаєш ти?
Це для мене диво.
Та до тебе підійти,
Друже, неможливо.
Нализавсь. Мов чіп, хмільний...
Якова заіло:
— А тверезим хто дурний
Мати з вепром діло!

Підготував Леонід КУЦЬКИЙ,
курінний отаман.
Ілюстрації Миколи КАПУСТИ.

Замість монографії

Папусам і бушменам, звісно, ні штани, ні шорти не потрібні зовсім.

Емансипація та фемінізація суспільства призвели до нівелювання вікових цінностей. Штани перестали бути суто чоловічим привілеєм і предметом особливої гордості. Вже жінки тепер хизуються у цих

Протягом багатьох віків штани були головним атрибутом сильної і гордої чоловічої статі. Вже здалеку було видно: якщо постать в штанах — то чоловік, якщо в спідниці — то жінка. Виняток становили хіба що шотландці.

Штани завжди були багатофункціональними і вражали розмаїттям фасонів. Так, турецькі шаровари з зав'язками на щиколотках були дуже практичними. Скажімо, бабахне хтось зненацька біля вуха з пістоля — конфуз неминучий, але... результат несподіванки так і залишиться в штанах. У такий спосіб яничари винахідливо маскували свою слабкодухість у бою.

Коли в степах України з'явилися козаки, то почали мірятися силами з турками. Часто переможцям діставалися воєнні трофеї — турецькі шаровари. І в такій кількості, що стали ознакою козацької доблесті. Оскільки козаки, на відміну від турків, були людьми хоробрими, то одна із головних функцій шароварів їм так і не знадобилася. Але форма сподобалась.

Морякам штани-кльош слугували ще й рятівним засобом. Падаючи з високої реї, матрос мав шанс зачепитися за якийсь гачок.

Нормано-германцям у військових походах на південь у класичних штанах було жаркувато. Тому вони, відсікаючи мечем холоші, винайшли шорти.

нарядах, вишукано спокушаючи чоловіків.

Парадокс моди полягає в тому, що під штанами потрібна ще якась одежина. Раніше її просто називали підштанниками. Потім вона трансформувалася у труси. А жіночі труси — ще й у стринги (два шнурки, зшиті навхрест).

Для нас важлива не лише форма, а й сакральний зміст одєжини. Сакральність значною мірою залежить від фірмової лейби на ній. Так, лейба від Армані чи Бріоні — омріяна соціально-кланова відзнака на штанах нардепа. Це — як лампаси у генерала. Частина депутатів, правда, на штани з брендовою лейбою коштів ще не назбирала і ходить у Раді в камуфляжних (чисто українське «ноу-хау»).

А ось смугасті штани арештанта багатьом депутатам носити ніяк не хочеться. Тому й чіпляються за депутатську недоторканність, як воші за кожуш.

Послідовна соціальна політика наших урядовців спрямована на ліквідацію останніх дискримінаційних відмінностей у формах і способах носіння штанів українцями. З новими соціальними стандартами без штанів залишаться і старі, і малі. Заживемо, браття, безпроблемно. Як папуси і бушмени.

Валерій ДЕМЧЕНКО.

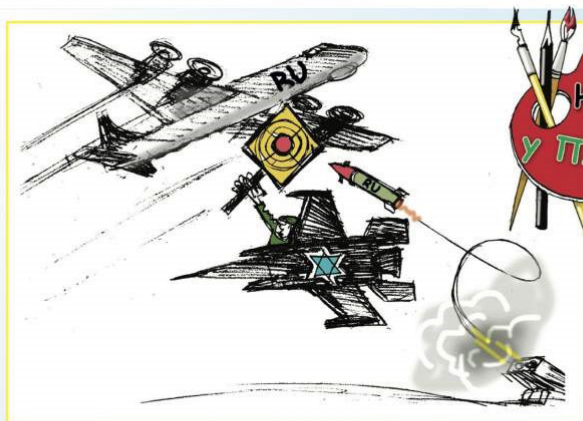
м. Київ.

Малюнки Миколи КАПУСТИ

Олександр ДУБОВСЬКИЙ

«Хто тисне на Київ? Київ надто мало робить, Київ веде війну проти Донбасу, відрізає людей від електроенергії...»

Герхард Шредер, колишній Федеральний канцлер Німеччини, з 2017 року голова ради директорів ПАТ «НК "Роснефть"».

Пан та Собака

«Той дурень, хто дурним іде панам служити, А більший дурень, хто їм дума угодити!»

Петро Гулак-Артемівський

(1790 — 1865).

Художники-коментатори:

Микола ГУГОЛЬ та Свирид БЛАЖОВ

перець на передовій

Черговий по бойовому листку Олексій КОХАН

Анатолій ВАСИЛЕНКО

РОЗСЕКРЕЧЕНА ХРОНІКА

***

Соціологічна служба «Ехо Донбасса» провела опитування серед російських солдатів на окупованих територіях Донецької та Луганської областей. Найбільш популярними серед них є мелодії похоронних маршів.

***

Суд Ростова-на-Дону засудив рядового Петрова до двох років в'язниці за розголошення військової таємниці. Перебуваючи у звільненні в Донецьку, він на будинках робив написи: «Привіт від рядового Петрова із Тамбова».

***

Сержант Носков отримав п'ять діб гауптвахти за те, що попросив політичний притулок у в'язниці Санкт-Петербурга.

***

Автомобіль «КамАЗ» із гуманітарною допомогою для жителів Донецька знайшли на одному з ринків Новосибірська.

(Поліція Росії).

***

Колонію суворого режиму № 150 перейменовано на військову частину № 190 з місцем дислокації ДНР і ЛНР.

(Із наказу міністра оборони Росії).

Аркадій МУЗИЧУК.

***

Ще одному головорізу
Видали у печко візу.
Всіх наступних кандидатів
Ждуть у цій пекельній хаті.

Аркадій МУЗИЧУК.

***

Тут розпалить війну, там
військових введе —
Це Росія політику «миру» веде.
За мир усіх готова розтрощити!
За свій, за «руський мир»
у всьому світі!

Олександр КОНОВАЛЕНКО.

Геннадій НАЗАРОВ

Олексій КОХАН (тема Аркадія МУЗИЧУКА)

О.К

ФРАНЦУЗИ УСМІХАЮТЬСЯ

ЦЕ СТАЛОСЯ САМЕ ТАК...

Одного разу Бог створив Францію. Милуючись своїм творінням, він захоплено мовив:

— Цього разу я перевершив самого себе! Який клімат! Яка багата й розмаїта природа! Таких краєвидів більше ніде не побачиш! Ні, це таки дуже несправедливо по відношенню до іншої частини суходолу! Треба відновити справедливість!

І Бог створив... французів.

НЕВДАЧА

Розлючений відвідувач забігає до зоомагазину:

— Ви позавчора казали мені, що черепахи живуть триста років! А та, яку я у вас придбав сьогодні зранку, здохла!

— Це просто невдача, мсьє. Певно, їй якраз виповнилося триста років.

АЛЛО, ПОЛІЦІЯ?

— Алло, це поліція? — почув Жерар приємний баритон.

— Ні, це квартира, але зараз я покличу дружину, — відповів він.

НЕУВАЖНІСТЬ

— Клітка порожня! Моя папужка щезла! — заголосила Катрін. — Оце все твоя неувважність!

— Ти несправедлива до мене, — спокійно зауважив Жерар. — Півгодини тому я дивувався, чому це наш кіт почав розмовляти, але ти обізвала мене базікою і випхала з кухні.

БАЛАКУЧА КАТРІН

Жерар здивувався, що балакуча Катрін мовчить уже півгодини.

— Над чим ти замислилась?

— Ні над чим.

— Але ж не можна думати ні про що! — заперечив чоловік.

— Чому ж! Я думаю про той подарунок, який ти обіцяв мені до свята!

НЕ КАЖІТЬ...

— Ви справді вирішили одружитись зі мною?

— Можливо.

— Але ж ми знайомі лише кілька днів!

— Не кажіть про це, любя. Я вже два роки працюю в банку, де є рахунок вашого батька.

ЦЕМЕНТ І ПІСОК

— Пане докторе, що мені робити? Мій син щойно проковтнув цемент і пісок...

— Головне, стежте, щоб він не прийняв ванну.

ЗВІДКИ БЕРУТЬСЯ ДІТИ

— Мамулю, звідки беруться діти? — набридає матері маленька Жаклін.

— Це дуже довга історія. Якось потім розповім.

— А мені всю історію й не треба. Ти розкажи лише початок...

ЦЕ ГІРШЕ

Після вистави:

— Ну як тобі, Жан?

— Гірше не буває: мені дісталася таке місце, де я анічогісінько не бачив й не чув!

— Буває гірше. Мені от дісталася таке, де я все і чув, і бачив!..

АЛЛО, ПОЛІЦІЯ?

— Алло, це поліція? — почув Жерар приємний баритон.

— Ні, це квартира, але зараз я покличу дружину, — відповів він.

Підготував Тимофій ПРОКОПЕНКО.
Ілюстрації Анатолія ЮНА.

ОВЕН (21 березня – 20 квітня).

У першій половині жовтня завершіть усі підготовчі роботи, які дадуть вам змогу зустріти опалювальний сезон у повній бойовій готовності. Запасіться теплими речами, зніміть із горища кожух, валянки, шапку-вушанку. Не забудьте і про пасок. Бажано колишній армійський. Він щільніше оберізуватиме вашу талію і краще зберігатиме тепло, яке взимку на вагу золота. Кажуть, тим, хто економить ще й навесні, даватимуть державну компенсацію. Так що є сенс дочекатися..

ТЕЛЕЦЬ (21 квітня – 21 травня).

Робота – дім – робота. Це про вас, невагмовні. Поки грибний сезон у розпалі – гайда у ліс! Бо який же Новий рік без власноруч зібраних і законсервованих боровиків, маслюків, польських?! Що-що, а смачно попоїсти ви любите. І традиції шануєте. За що вам честь і хвала. Та й загалом усе у вас складеться добре. Наприкінці грудня випишуть премію, відгуляєте корпоратив, купите домашній подарунок. А під бій курантів, як торік і позаторік, загадаєте одне-єдине мирне бажання. І на цей раз щоб збулося!

БЛИЗНЮКИ (22 травня – 22 червня).

«Чули-чули, сусідки, Галька знову Іванові гарбуза підсунула. А він же такий беручий до роботи». «Ага і до горілочки. Правильно зробила». Чого у вас не відбереш, Близнюки, так це всеобізнаності. Ще на тому краю села хтось не встиг подумати, а ви вже знаєте. Ну справжнісіньке інформантство на дому. І як ви все встигаєте: город скопаний, хата підмальована, дровця на зиму складені. Ось із кого треба брати приклад!

ОПІСКИ-САМОПІСКИ

Банька меду.
ТОст на вагітність.
СТікер парламенту.
Мобільний інтернАт.
Сановні пасажири.
Клан заходів.

Золота сАрдина.
СКажена курка.
Траватка.
Глиняний Борщик.

Богдан ЛЕТА.

м. Київ.

Перчанський гороскоп на IV квартал 2018 року

РАК (23 червня – 23 липня).

Ваші справи налагоджуються. В жовтні зберете із саду гарний урожай, а в листопаді та грудні успішно його реалізуєте на ринках України. Порівняйте стан вітчизняних доріг, відвідуючи Одесу, Запоріжжя, Кропивницький, а на Миколая привезете запашних домашніх яблук столичним жителям. Заодно побуваєте на відкритті новорічної ялинки. Оце у вас кодове життя! Чеським чи польським фермерам таке й не снилося.

ЛЕВ (24 липня – 23 серпня).

«Дістали! Коли вже ті невгамовні владці наїдяться? Усе їм мало і мало. Ну хіба не бачать, до чого своїми недолугими реформами країну довели? От якби я був президентом...». Такі думки не виходитимуть із вашої голови ні в жовтні, ні в листопаді, ні в грудні. І це нормально, бо ви, як справжній українець, вболіваєте за долю своєї держави. Дозвольте пораду: годі скиглити – дійте! Тоді обов'язково прийдуть кращі зміни.

ДІВА (24 серпня – 23 вересня).

Ваш чоловік – найліпший у світі! Якщо з якихось причин притримується іншої думки, незабаром її змінить. На чергову річницю спільного життя він підготує вам сюрприз. Не виключено, що це буде тепла шубка, про яку ви вже й мріяти перестали. Та навіть якщо подарує вовняну жилетку, все одно приємно, правда ж? Цінують і люблять тих, хто поруч із вами.

ТЕРЕЗИ (24 вересня – 23 жовтня).

Вашому оптимізму можна тільки по-доброму позаздрити. А перед здатністю запалювати у серцях оточуючих вогники позитиву – скинути капелюха. Осінь – це ваша пора. Владарюйте і насолоджуйтесь. Набирайте сили від природи, щоб вистачило на цілу зиму.

СКОРПІОН (24 жовтня – 22 листопада).

Будьте готові до «поліпшення» обслуговування населення різноманітними ПАТ, які масово відрізають людям радіо, закривають сільські поштові відділення і не ремонтуютьчасно телефонний зв'язок. Попереджений – значить убезпечений. Передайте сусідові і разом домагайтеся скасування горе-реформ.

СТРІЛЕЦЬ (23 листопада – 21 грудня).

Попри прохолодну дощову погоду за вікном, ви в безпеці, а все тому, що у вас завжди під рукою парасолька і надійний друг поруч. Тож ходіть собі здорові. А краще з гарною компанією. Піші прогулянки на свіжому повітрі – саме те, що потрібно.

КОЗЕРІГ (22 грудня – 20 січня).

Все тече, все змінюється. Тільки не ваш упертий характер, до якого не можуть звикнути ні домочадці, ні колеги по роботі, ні сусіди по паркувальному майданчику. Стабільність, звісно, краще за хиткість. Та іноді можна поступитися і не доводити до сліз доньку-наречену, яка просить батька одягти костюм, а не джинси з теніскою, бо в них зручніше.

ВОДОЛІЙ (21 січня – 19 лютого).

Ваша рішучість та енергійність підштовхнуть до пошуків пригод. Зокрема, любовних. Зірки пророкують вам величезні зміни в особистому житті. Купідон сам буде шокований від такого повороту сюжету.

РИБИ (20 лютого – 20 березня).

Четвертий квартал 2018-го сприятливий у фінансовому плані. На роботі вас цінують. Не за горами підвищення заробітної плати. Тож відпочинок, який не вдався влітку, можна сміливо перенести на осінньо-зимовий період. Нових вам кар'єрних звершень і в наступному році.

Гороскоп склала **ВАЛЕНТИНА ЮРЧИШИНА-СОНЯЧНА**, старший науковий співробітник Міжнародного Інституту правильних ясновидців-провидців ім. Ванги, кандидат-професор астрологічних наук.

Відповідь на чайнкресворд «БУДЬМО З «ПЕРЦЕМ!..», уміщений у «Перці» №8.

1. Копито. 2. Оцелот. 3. Терпуг. 4. Глечик. 5. Коцюба. 6. Альбом. 7. Мольєр. 8. Реверс. 9. Стефак. 10. Каскад. 11. Дренаж. 12. Жолдак. 13. Країна. 14. Агітка. 15. Африка. 16. Апетит. 17. Тесляр. 18. Рапіра. 19. Амулет. 20. Табула. 21. Айлант. 22. Тріска. 23. Анкара. 24. Арагон. 25. Ніхром. 26. Манго.

До відома авторів! Для отримання гонорару прохання разом із творами надсилати копію довідки про присвоєння ідентифікаційного номера, вказувати дані паспорта, адресу. Редакція залишає за собою право на літературне редагування надісланих матеріалів без узгодження з автором. Рукописи й малюнки не повертаються й не рецензуються. Редакція може не поділяти думку автора. За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, редакція відповідальності не несе. Матеріали, позначені літерою «Р», публікуються на комерційній основі. **При передруку посилання на «Перець. Весела республіка» обов'язкове.**

Друк: ТОВ «Інтерконтиненталь-Україна» (Керівники: О. М. Дорошенко, В. О. Павловський), 01021, м. Київ, вул. Інститутська, 16, оф. 1/15. Свідоцтво ДК № 4562 від 13.06. 2013 р. Підписано до друку 25.09.2018 р. Формат 70х100/8. **Заволення** № 15098. **Загальний наклад** 17 696 прим. Виходить 1 раз на місяць. **Передплатний індекс** 97835. Ціна договірна.

ПЕРЕЦЬ

ВЕСЕЛА РЕСПУБЛІКА • № 9(21) вересень 2018

**КРИСЛОВЛАДНА ГРОМАДА
ВЕСЕЛОЇ РЕСПУБЛІКИ «ПЕРЕЦЬ»**

ШЕФ-РЕДАКТОР

Василь СПОДАРЕНКО

Авторитетно керує

КРИСЛОВЛАДНОЮ ГРОМАДОЮ

ПРЕЗИДЕНТСЬКИЙ КОРПУС

Форма правління авторитарно-демократична

Юрко НЕДАЙМАХУ

(працює на авторитарних засадах

від півночі до обідньої перерви)

Георгій ВІДСЕБЕНЬКО

(працює на демократичних засадах

після щедрого обіду до півночі)

**ГОЛОВА ПРЕЗИДІЇ
ПРЕЗИДЕНТСЬКОГО КОРПУСУ**

Юрій ІЩЕНКО

Пильне око пантрування регламенту

РАДА СМІХОВОЇ БЕЗПЕКИ І ОБОРОНИ

Секретар Ради сміхової безпеки і оборони (РСБО)

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Народний художник України

**ПОСТІЙНИЙ ПОВНОВАЖНИЙ ПРЕДСТАВНИК
ПРЕЗИДЕНТСЬКОГО КОРПУСУ**

в органах влади Веселої республіки «ПЕРЕЦЬ»

Володимир ЧЕПІГА

Лауреат численних літературних премій,

супермайстер сатиричного пера

**СЕКРЕТАР ПРЕЗИДІЇ
ПРЕЗИДЕНТСЬКОГО КОРПУСУ**

Тарас КІНЬКО

Лауреат премії імені Івана Франка

Народний сміхотерапевт та мозкоправ

ВЕРХОВНА БАЛЯНДРАСНА РАДА

Головний Заводій Верховної Баяндрасної Ради

Олег ЧОРНОГУЗ

Заслужений діяч мистецтва України

Лідер жорсткої опозиції у Верховній

Баяндрасній Раді

Петро ПЕРЕБИЙНИС

Заслужений діяч мистецтва України

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ-КАРИКАТУРИСТІВ

Прем'єр-міністри образотворчих просторів

Веселої республіки «Перець»

Олеся ОКО

Заслужений художник України

Володимир СОЛОНЬКО

Народний художник Веселої республіки «Перець»

Валерій ЧМИРЬОВ

Народний художник Веселої республіки «Перець»

ДИПЛОМАТИЧНИЙ КОРПУС

Надзвичайний, Повноважний і Постійно діючий

посол України у Веселій республіці «Перець»

Анатолій ПАЛАМАРЕНКО

Народний артист України

Надзвичайний, Повноважний і Постійно діючий

посол Веселої республіки «Перець» в Україні

Євген ДУДАР

Заслужений діяч мистецтва України

**ГЕНЕРАЛЬНИЙ ОЧІЛЬНИЙ АГЕНТСТВА
«ПЕРЕЦЬ-ІНФОРМ»**

Аркадій МУЗИЧУК

Лауреат численних літературних премій,

невтомний речник ВРП. Заслужений журналіст України

**НАЧАЛЬНИК ВЕРХОВНОЇ СЛУЖБИ БЕЗПЕКИ
ВЕСЕЛОЇ РЕСПУБЛІКИ «ПЕРЕЦЬ»**

Павло КАРЛОВ

Заслужений працівник культури України

ПЕРШИЙ ПОЧЕСНИЙ ГРОМАДЯНИН ВРП

Юрій ЦЕКОМ

Фундатор ВРП, історіограф української сатири і гумору

Засновник журналу:

ПП «Загальнополітичне видання «Сільські ВІСТІ»,

газета захисту селян України»

03047, м. Київ, проспект Перемоги, 50

(Керівник В.І. СПОДАРЕНКО)

Видавець журналу:

ПП «Видавництво «СЛОВО»

04060, Київ, вул. Ольжича, 29

(Керівник Є.С. ТЕТЕРЕВ'ЯТНИКОВ)

Видається з квітня 1922 року

Свідоцтво КВ №23040-12880ПР від 28.12.2017 р.

Телефон редакції: (044) 454-87-68

E-mail: perec2018@ukr.net

Поштова адреса для листів: Київ-03047, а/с-43

Літературний відділ: perets.vr@ukr.net

Художній відділ: perets.cartoon@ukr.net

Головний редактор: Юрій ІЩЕНКО

Відповідальний секретар: Тарас КІНЬКО

Голова художньої ради, головний художник:

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Редактори відділів: Сергій ПАЛЬЦУН, Тимофій

ПРОКОПЕНКО, Лариса ЧЕПІГА, Ярослав ЧОРНОГУЗ

Художні редактори: Олег ГУЦОЛ,

Валерій МОМОТ, Сергій СЕМЕНДЯЄВ,

Володимир СОЛОНЬКО, Валерій ЧМИРЬОВ

Юридичний відділ: Костянтин СУЛИМА

Комп'ютерна верстка:

Валерій АРСЕНЮК, Дмитро ФЕРТЕНКО

© Перець. Весела республіка. 2018

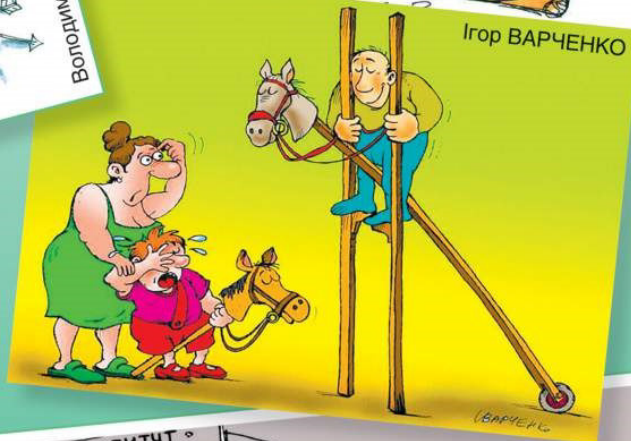
Володимир СОЛОНЧКО

Микола КАПУСТА

Микола КАПУСТА

Ігор ВАРЧЕНКО

Микола ГУГОЛЬ

Валерій ЧМИРЬОВ

Валерій ЧМИРЬОВ

СМІХОВІ ПРЕФЕКТИ ВЕСЕЛОЇ РЕСПУБЛІКИ ПЕРЕЦЬ ПО ОКРУГАХ:

Автономна Республіка Крим – вакансія
Вінницький – Леонід КУЦІЙ
Волинський – Василь СЛАПЧУК, Сергій ЦЮРИЦЬ
Дніпровський – Василь ШАРОЙКО
Донецький – Валентин ШУЛЬГА
Житомирський – Василь ДАЦЮК
Закарпатський – вакансія
Запорізький – Пилип ЮРИК

Івано-Франківський – Станіслав ГРИНДА
Київський – Володимир ЖУРБА, Віктор СЕМЕНЯКА
м. Київ – Григорій ГАЙОВИЙ
Кіровоградський – вакансія
Луганський – Павло КУЩ
Львівський – Олег КАЧКАН, Володимир ПАЛЬЦУН
Миколаївський – Василь ПІДДУБНЯК
Одеський – Дмитро ШУПТА
Полтавський – Павло СТОРОЖЕНКО
Рівненський – Юрій БЕРЕЗА, Василь ТИТЕЧКО
Сумський – Петро ТОВСТУХА

Тернопільський – Ярослав БОРСУК
Харківський – Микола ВОЗІЯНОВ, Володимир СУБОТА
Херсонський – Олександр КОНОВАЛЕНКО
Хмельницький – Олексій ТИМОЩУК
Черкаський – Сергій НОСАНЬ
Чернівецький – Флоріан БОДНАР, Олександр СВІНЦІЦЬКИЙ
Чернігівський – Сергій ДЗЮБА

Поштова адреса – 03047, м. Київ, а/с 43
Електронна пошта – perets.vlaskor@ukr.net